

3. Яцюк Г. В. Особливості комунікативної ситуації у телевізійному жанрі ток-шоу / Г. В. Яцюк // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2005. – №39. – С.30-32.

4. Abdulaziz A. Politik im Fernsehen. Politische Talkshow (Talkrunden) / A. Abdulaziz – Режим доступу: <http://diglib.uni-magdeburg.de/Dissertationen/2008/aymabdulaziz.pdf>

5. Groß O. Kommunikation in Talkshows - Drei Genres im Vergleich / O. Groß, F. Hogg, Th. Grote. – Hannover, 2001. – 71p.

6. Mühlen U. Talk als Show. Eine linguistische Untersuchung der Gesprächsführung in den Talkshows des deutschen Fernsehens / U. Mühlen. – Frankfurt a. M. /Bern/New York, 1985. Band 7. – 344 p.

7. Steinbrecher M. Die Talkshow - 20 Jahre zwischen Klatsch und News / M. Steinbrecher, M. Weiske – München, 1992. – 253 p.

Вікторія Матківська (м. Вінниця)

ТРАНСФОРМАЦІЯ МОТИВУ “КУРТУАЗНОГО КОХАННЯ” В ЛІТЕРАТУРІ ДОБИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ ТА ВІДРОДЖЕННЯ

В період раннього Середньовіччя в Південній Франції зароджується новий романтичний напрям, який швидко поширюється та знаходить своє застосування і в королівському дворі Англії. Створений трубадурами та популяризований за допомогою творів їхнього мистецтва, він носить назву лицарське кохання. Кодекс лицарського кохання був вишуканий та однаковий у кожній країні: прекрасну та зазвичай недосяжну знатну даму боготворив благородний, галантний та відважний лицар. Одним із перших та еталонних образів прекрасної дами є образ дружини легендарного короля Артура Гвіневри. Її обирає своєю дамою серця лицар круглого столу Ланцелот. Чоловік здійснює заради неї подвиги, не звертаючи уваги на інших жінок, в тому числі і Моргану, яка також відчайдушно прагне його уваги. Він оберігає свою королеву навіть за відсутності короля та завжди готовий з мечем в руках захищати її честь та добру славу. Гідної уваги є поведінка Артура, дружина котрого удостоюється такої уваги від іншого чоловіка: повна довіра та

відсутність будь-яких сумнівів у її вірності. Згідно з однією з версій Гвіневра все-таки зраджувала чоловікові, проте її посвята в монахині після його смерті свідчить про її відданість Артурові.

Взаємовідносини легендарних персонажів Трістана та Ізольди також підпорядковуються кодексу лицарського кохання. Трістан, племінник корнуельського короля Марка, під дією любовного зілля закохується в його наречену Ізольду. Почуття провини хлопця, який підтримує любовний зв'язок з дружиною свого сюзерена, є зображенням ідеї васальної вірності в творі. Великодушність дядька, який відмовляється від помсти та, якби не феодальне поняття престижу короля і честі чоловіка, готовий віддати Ізольду, посилює переживання Трістана. Чари вважають фантастичним елементом, який пояснює негідну поведінку закоханих та відступ від ряду положень лицарського кохання. Втручання матері Ізольди, котра дає доньці чарівний напій для зародження кохання в шлюбі за розрахунком, стає перешкодою на шляху до щастя дівчини та спричиняє до здійснення низки негідних леді вчинків.

До мотиву “куртуазного кохання” в епоху Відродження починають звертатись італійські поети. Під впливом суспільного середовища такий мотив переживає внутрішню трансформацію: лицарське служіння дамі поступово змінюється на поклоніння живій та реальній жінці, яка належить до того ж прошарку суспільства, що і чоловік. Поняття “вассала” змінюється поняттям “людини”.

В центрі поезії стоїть образ “мадонни”: це жорстока повелителька, втілення абстрактної краси, яка змушує страждати покірного їй закоханого “вассала”, але він благодушно переносить ці муки заради “найдостойнішої”. Кохання отримує возвишений спірітуальний характер, а “мадонна” стає символом істини та чесноти [1]. Наприклад, у поемі “Божественна комедія” Данте такою героїнею стає Беатріче. Поет, захоплюючись її духовної красою, зображає її провідницею по Раю.

Ф.Петрарка звертається в свою чергу до оспівування Лаури, яка постає в його сонетах суворою мадонною. Любов поета до неї безнадійна, що змушує його оплакувати нерозділені почуття та бажати смерті. Лаура зображується заміжною, що відповідає старій традиції куртуазного кохання. В сонетах Петрарки немає жодного натяку не тільки на кохання з її боку, але й на близьке

знайомство з нею. На відміну від Беатріче Данте, Лаура Петрарки більш матеріальна. Автор описує та вихваляє її зовнішність.

Варто відзначити також флорентійця Гвідо Кавальканті, який вводить у поезію складну символіку образів, алегорію та уособлення психологічних процесів. В любовній ліриці автора зникають реальні стосунки. Оспівування коханої жінки стає символом поклоніння перед морально-філософськими ідеями [1].

Можна зробити висновок, що мотив “куртуазного кохання” актуальний для письменників не тільки доби Середньовіччя, але й Відродження. Адаптований під впливом політичних, соціальних та історичних чинників, він трансформувався на вимогу тогочасного суспільства, функціонуючи прикладом поведінки. Лицарі та придворні, а згодом і звичайні чоловіки ідеалізували і романтизували жінок. Здійснювали благородні подвиги, писали поеми виключно на славу прекрасної дами серця. При цьому вище за все шанувалась безкорисливу вірність, доблесть та справедливість, адже кохана зазвичай була заміжня, а тому недосяжна.

Список використаної літератури

1. Алексеев М. П. История зарубежной литературы. Средние веки та Відродження / М.П.Алексеев, В.М.Жирмунський, С.С.Мокульський, А.А.Смирнов. – М.: Вища школа, 1978.

Людмила Мельник (м. Вінниця)

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ У СИСТЕМІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Стратегія розвитку освіти в Україні визначає, що одним із визначальних чинників багатовекторного нарощування інноваційного потенціалу освіти є вдосконалення системи підготовки висококваліфікованих педагогічних працівників, врахування вітчизняного та світового педагогічного досвіду.